

T.R. Salty

ERŐDVÁROSOK

A FEKETE SZIVÁRVÁNY 1.

DELTA VARÁZS KATLAN

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

A sorozatban megjelent:

Varga Csaba Béla: *Hetedíziglen (Féregszív-sorozat I.)*

Varga Csaba Béla: *A kígyó ölelése 1. (Féregszív-sorozat II.)*

Varga Csaba Béla: *A kígyó ölelése 2. (Féregszív-sorozat III.)*

Varga Csaba Béla: *Santa és az Éj asszonya (Nox Placida-trilógia I.)*

T. R. Salty: *Pre Bellum Atlantis és más mesék*

T. R. Salty: *Erődvárosok (A Fekete Szivárvány I.)*

Ta-mia Sansa: *A menekülés éve (Gender krónikák I.)*

Ta-mia Sansa: *A döntés joga (Gender krónikák II.)*

Előkészületben:

Varga Csaba Béla: *Santa és a Nagy Kán (Nox Placida-trilógia II.)*

T.R. Salty

ERŐDVÁROSOK

A FEKETE SZIVÁRVÁNY 1.

DELTA VISION

2016

T. R. Salty
ERŐDVÁROSOK
A Fekete Szivárvány I. kötet

© Delta Vision Kft., 2016
Copyright © Soós Tibor, 2016
Borító © Pozsgay Gyula, 2016
Szerkesztés: Barsiné Gál Erika
Tördelés, nyomdai előkészítés: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

A mű a képzelet szüleménye. A nevek, szereplők, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei vagy kitalált dolgok. Bárminemű hasonlóság valós élő vagy halott személyekkel, eseményekkel és helyszínekkel csupán a véletlen műve.

Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-189-7
ISSN 2064-1095

1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

*Lányaimnak, Zsófinak és Lucának.
Ha ők nem lennének, ez a könyv sem készült volna el...*

1.

Amióta betöltötte a tizenhetet – azaz jó egy hónapja –, Meg Haley minden ebédszünet után feljött az iskola tetőteraszára. Nem mintha ez a születésnap vagy az hogy hányadik különlegesebb lett volna, mint az előzőek. Csak benne változott meg valami.

Az iskolaudvar szűkös volt ugyan a sok gyerekeknek, de Meg éveken át ellébecolt a szünetekben Ellennel és azokkal, akiket nem nagyon izgatott, ott van-e vagy sem. Az udvar jórészt a nagyhangúak, a divatmajmok és az extrém akrobaták uralták, egyfolytában pattogott a labda, csikorogtak a deszkák és görkorcsolyák kerekei, a végzős fiúk és lányok pedig igyekeztek roppant lazának és felnőttnek látszani. Meg egészen elveszett közöttük.

Aztán a születésnapja óta, a tanítás vége felé, majd mindig feljött a tetőre. Bár igen sokáig tartott, mire bevallotta magának, hogy miért is.

A tetőterasz, mintegy hallgatólagos megállapodásként, az elvonulók, szemlélődők, könyvmolyok és kockák területe lett. A hatalmas napelemtáblák alatt nem volt ricsaj, csak pusmogás, illetve sanda pillantások, ha kívülálló közeledett. Hivatalosan ugyan ide tilos volt feljönni, de Davis igazgató sok minden felett szemet hunyt, ha az nem forgatta fel túlságosan az iskola életét, vagy nem járt a berendezés rongálásával...

Meg a tető széléhez sétált, mint újabban mindig, és megragadta a korlátot. Az iskola egy tágas, fákkal, bokrokkal

beültetett zöld terület közepén emelkedett, sportpályákkal és egy fedett úszómedencével. Két szintjével nem volt se magasabb, se alacsonyabb, mint a körülötte álló, hasonló kinézetű épületek. Eredetileg nem is iskolának épült. Egykor a mára már szinte teljesen feledésbe merült Ezüst Nyíl Fejlesztés nevű kutatási komplexum része volt, amelyhez hasonló vagy tucatnyi épült régen a valamikori Amerikai Egyesült Államok nyugalmasabb, a forgalmas helyektől távol eső vidékein.

A nap erősen sütött, a lány önkéntelenül is szeme fölé emelte a tenyerét, miközben elnézett a város – az iskolát is magába foglaló – központi komplexuma köré koncentrikus körökben felépült házsorai fölé, amelyek mögött már a megművelt területek tarkabarka parcellái látszottak. Azokon túl pedig, szinte csak vékony, sötét csíkként, a Védelmi Vonal, amit a város lakosai maguk között röviden úgy neveztek: a Kordonfal. Néha, szabályos időközökben apró villanások törték meg szigorú egyhangúságát, mintha párányi tükrök verték volna vissza a nap sugarait: a huszonnégy órában a Védelmi Vonal mellett körbefutó betonsávon járőröző mechák titániumborítása.

– Ne adjak esetleg egy távcsövet? Annyira guvasztod a szemedet, hogy a végén még kiesik.

A lány ijedten kapta le a kezét és fordult hátra a hangra, de rémületét szinte azonnal felváltotta a haraggal vegyes, erős szívdobogással kevert izgalom. Alex Mead – aki láthatóan soha nem unt bele a lány ijesztgetésébe – olyan halkan osont mögé, mint egy macska. Már akkor kipécézte magának, amikor két évvel ezelőtt a családjával idekerült, és azóta nem is nagyon akart leszállni róla. Igaz, mindig olyan elbűvölő mosoly kíséretében ugratta, hogy nem lehetett rá haragudni. Sőt: a fiúk féltékenységgel kísért nagy bánatára, az iskolában egy lány sem akadt, aki haragudott volna rá.

Emellett azon kevés ember egyike volt, aki nem azon lovagolt állandóan, kik Meg szülei, és milyen szerepet töltenek be a városban.

A valamikori San Diego mellett kiépített, Hope Harbour-nak is nevezett 16-os Erődvárosból érkezett. A szövetségi kormány még az erődváros-hálózat megszervezésekor elrendelte – mielőtt áttette volna székhelyét a biztonságos Alaszkába –, hogy a lakók száma egy településen sem haladhatja meg a tízezret. A szigorú népességszabályozás miatt persze gyakran lépett fel hiány itt is, ott is megfelelő szakemberekből, így előfordult, hogy családokat költöztettek egyik városból a másikba. Mint például ide a Missouri felső folyásához, Fort Cache-be, a 24-es Erődvárosba. Az egykori Észak-Dakota közepébe, valahol félúton a romba dőlt Fort Union és a modok uralta Bismarck között.

És amióta a városban lakott és ide járt az iskolába, Alex Mead kedvenc elvonulóhelye a tető volt...

A lány megrázta a fejét. Hiába múlt el a hirtelen jött ijedség, még mindig nem bírt megszólalni.

– Nos? – kérdezte újra a fiú, miközben nekidőlt a korlát-nak. Elmaradhatatlan táblagépét a mellkasához szorította, a zenitjén túljutott nap arany glóriát varázsolt kócos, szőkésbarna üstöke köré. Szokás szerint szélesen vigorgott, amitől Megan ismét végigfutott a borzongás, de már rég nem az ijedségtől, hanem attól, amitől ő is kedvet kapott a tetőn való lógáshoz – és amiért most különösen mérges lett magára. Mert teljesen abszurd dolognak tűnt, hogy az idióta ugratások, ijesztgetések ellenére egy ideje tetszik neki a fiú. Alex ugyanis az iskola Igazán Fontos Lányainak volt a dédelgetett kedvence – flörtölgetett is velük rendszeren –, éppen ezért elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaha is komolyabban foglalkozzon egy hozzá hasonló, jelentéktelen kinézetű tanulóval. Hisz belőle nem áradt olyan

természetes szépség, mint a színjátszó kört vezető Allison Sewellből, vagy olyan nagyszájú vagányság, mint elválaszthatatlan barátnőjéből, Ellen Huból. Ha volt is rajta valami érdekes, az talán csak a tejeskávészínű bőréből és fekete hajától élesen elütő, világítóan kék szeme. Legalább is ő mindig így gondolta.

Ennek ellenére folyton elgyöngült a lába, amikor a fiú viccelődött vele – és ezért is dühös volt magára.

– Csak nézelődöm.

– Igen? És mit nézel annyira? Nightstormék traktorjait vagy az utcaseprő autókat?

– A mechákat.

Alex meghökkent.

– A mechákat?

– Ühüm.

– És mi érdekes van rajtuk? Innen nem is nagyon lehet látni őket.

– Észrevetted, milyen szabályos időközökben csillan meg rajtuk a nap? Mint egy jelzőfény.

– Nem. És nem is érdekelnek különösebben a mechák. Éppen elég esténként hallgatnom apámat, ahogy mesél róluk, amikor hazajön az üzemből. Hogy milyen rohadt dolog javíthatni őket. És hogy ha majd én is lenyomok pár évet a gyártósor mellett, akkor majd megtudom.

Elhallgatott. Meg elgondolkodva bólintott rá, noha teljesen más járt a fejében.

– Eddig engem sem nagyon érdekeltek. De mostanában egyre gyakrabban jut eszembe, hogy ha ők nem lennének, akkor semmi sem védene meg minket a modoktól.

– Most viccelsz? Akkor is boldogulnánk, ha nem működnének a mechák. Ott vannak a rakétavető, a helikopterek, az ultrahangpisztolyok meg az impulzuskarabélyok, amit az apadék és a milícia őriznek a raktáraikban. De nem lesz

rájuk szükség. A modok évek óta nem mozdultak ki Bismarckból.

– Tudom. – Meg nem mert a fiú szemébe nézni. Rettentő hülyén érezte magát, hogy ilyen nevetséges dolgokkal traktálja. Nem is tudta, miért mondta ezt neki, ahelyett hogy kitalált volna valami hihetőbbet és frappánsabbat. Bezzeg Allison Sewellt nem kellett volna féltetni! – Bocs, hülyeség volt...

– Mi?

– Elmondanom.

– Aha. Nagyobb hülyeséget is hallottam már... Hope-ban egy Gingray-hívő fanatikus lakott a szomszédunkban. Na, amikor az belekezdedt...! Képzelheted!

Meg bólintott. Szinte nem volt ember, aki ne hallott volna Lucius Gingrayról, az Ébresztés Teóriájának Jézus Krisztus Egyházát megalapító önjelölt prófétáról, aki vagy két évtizeddel azelőtt, a modokkal viaskodó Los Angelesben hirdette az ígét. Gingray azt állította, hogy a káosz Isten eszköze az önmaga nagyszerűségétől megrészegült emberiség felrázására, jó útra terelésére, ám a hasonlót hirdető utcasarki prédikátoroktól eltérően úgy vélte: nemcsak Istent, hanem a Sátánt is hallja néhanapján, ahogy a Mindenhatót győzködi. Ha az emberiség nem tanul az intésből, mondta, az Úr szabadjára engedi a Föld gyomrában szunnyadó pokolbéli seregeket, és eltörli az emberiséget végleg a föld színéről. Ezt a pillanatot Ébresztésnek nevezte, és mint a nehéz időkben oly gyakran, jó néhányan hallgattak rá. Férfiak és nők, akik zsoltárokat énekelve, az égre függesztett rajongó tekintettel masíroztak szembe az utcákon tomboló örülettel, hogy megakadályozzák az Ébresztést, és tépették szét magukat abban a hitben, hogy az emberiség üdvére cselekednek, példájukkal pedig lelohaszthatják a jogosan felhorgadt mennyei haragot.

Los Angeles ennek ellenére elesett, a város kiürítésekor pedig Gingraynek is nyoma veszett. A józanabbak szerint a modok kapták el saját küldetéstudatuktól átszellemült híveinek egy csoportjával, megmaradt követői viszont azt hirdették, az összecsapásnál az Úr fényburokba zárta, és egyedüli igazként felvitte a mennybe. Gyorsan legendává vált, híveinek száma pedig nemhogy csökkent, még szaporodott is néhány városban...

– Az tényleg nagyon gáz lehetett – húzta el száját a lány.

– Ugye? Szóval, ha meguntad bámulni a mechákat, akkor meg kellene beszélünk a projektet még biosz előtt.

Most viszont Meg nézett rá értetlenkedve.

– A projektet?

– Amit Miss Dawson kiadott nekünk. Tudod: a génmódosított napraforgó termésátlagai...

A lány azonnal kapcsolt. Aztán egy kicsit el is szomorodott. Igen, az Alex-félék csak az ugratás és tanulás kapcsán veszik észre a magafajtaikat.

– Ja! Persze! Lent van a gépemen.

– Akkor menjünk! Közben meg meghívlak egy limonádéra, mechapásztor. – A fiú széles mozdulattal a lejárati ajtó felé mutatott, és újra felvillantotta a vigyort, aminek nem volt lány, aki ellent tudott állni. Most már Meg sem.

Az egészet a később Milkovói Eseménynek elkeresztelt történés indította el. Arról a Kamcsatkai-félsziget délkeleti részén lévő volt szovjet katonai bázisról kapta a nevét, ahová – jó húsz perccel a légkörbe érkezése után – az ismeretlen objektum becsapódott. A műholdak adatai szerint, amelyek már jó egy hónapja figyelték közeledését, viszonylag alacsony szögben lépett be a légkörbe, és szinte azonnal izzó tűzgömbbé vált. Aztán valahol Jakutszk fölött három na-

gyobb darab robbant le róla, még fényesebben, mint a belépés után kialakult csóva. A három rész röviddel a központi mag becsapódását követően szinte egy időben ért földet a Czukcs-félsziget Alaszkához közel eső partvidékén, Hokkaidó északi részén, Kitami város közelében és a néptelen alaszka partvidéken, légvonalban százötven kilométerre Dillinghamtól.

A levált darabok nem okoztak túl nagy pusztítást, a Kamcsatkában becsapódó és felrobbanó központi mag azonban igen. A földet érés helyszínén legelő állatokat hamuvá égette, harminc kilométeres körzetben minden fát gyökerestül kitépett, és a lökeshullám még a több mint háromszáz kilométer távolságra lévő Petropavlovszk-Kamcsatszkij város házainak ajtóit, ablakait is betörte. Milkovó közelében nyolcvan kilométer sugarú körben letarolta a tajgát, a helyszíntől ötszáz kilométerrel távolabb haladó japán halászhajó legénysége is szokatlan fényességre lett figyelmes, ugyanakkor erős rengést is érzékelt. A robbanás energiáját a szakértők később két közepes méretű neutronbomba robbanási energiájával egyenértékűre becsülték. Az egykori katonai bázisból semmi sem maradt, a helyet katasztrófa sújtotta területnek nyilvánították és lezárták.

A közvélemény persze magyarázatra várt. A találgatások már akkor megindultak, mikor az objektumról először adtak hírt a nagy tévécsatornák, az elektronikus és nyomtatott sajtó, és a különböző országok különböző szakértői egybehangzóan állították, hogy egy üstökös, ami most – évmilliók óta először – nem fogja elkerülni a Földet. A pánik kitörését alig tudták megakadályozni, hiába mutattak be szimulációkat, biztosítva mindenkit arról, hogy az üstökös lakatlan területre csapódik majd be. Egyes országokban kijárási tilalmat kellett bevezetni, hogy a fosztogatásokat és az értelmetlen menekülési hullámokat megfékezzék, néhol

be kellett vetni a hadsereget is. Ráadásul az elsődleges robbanás elektromágneses impulzust generált, ami a fél földtekén hasznavetetlené tette a mobiltelefonokat, a kévéssé védett számítógépeket, a légkörbe jutott idegen por és anyagrészecskék okozta ionizáció pedig elérhetlenné a műholdakat.

Aztán a pánik – miután az állítólagos üstökös és darabjai becsapódtak, a Föld pedig még mindig létezett, és a kiszálló kutatók sem jeleztek káros sugárzást – kezdett alábbhagyni. Az elektromágneses impulzus keltette károkat néhány hét alatt sikerült úgy-ahogy helyreállítani, és – bár a műholdak továbbra is elérhetetlenek voltak, így a kommunikáció akadozott – az embereket újra az kezdte érdekelni, *igazából* mi is találkozott a Földdel. A maradványok vizsgálata után mindhárom nemzet szakértői egybehangzóan állították, hogy tényleg egy üstökös volt, amelynek darabjai szinte teljesen megsemmisültek, részint a légkörben, részint az elsődleges, majd a becsapódást követő másodlagos robbanásban.

A nemzetközi konferenciákon, a szaksajtóban és a médiában bemutatott videofelvételek az elpusztított tájakról, az üstökös maradványai, és átfogó vizsgálatuk dokumentálása azonban nem elégitették ki azokat, akik minden úrból érkező fenyegetés esetén azonnal támadó űrhajókra és földönkívüliekre asszociáltak. A videókat és a tárgyi bizonyítékokat a kormányzatok hamisításának és a valóságot eltussoló aknamunkájának tulajdonították, az Esemény után pedig telekürtölték elméleteikkel a bulvármédiát és az internetet. A végén már olyan kijelentések is elhangzottak, miszerint a japán és orosz becsapódási pontokon kínai ügynökök tűntek fel, majd megjelentek az amerikaiak, sőt voltak olyan portálok, amelyek még fegyveres összecsapásokról is tudni véltek.

Az egyre vadabbá váló elméleteket egy idő után már képtelenség volt komolyan venni, és lassan az is nevetségessé vált, aki cáfolni próbálta őket. Ahogy pedig teltek a hetek, hónapok, és nem változott semmi, szép lassan alábbhagyott a lelkesedés. Végül már a szaksajtó sem foglalkozott vele. Akkor azonban – jó másfél évvel a Milkovói Esemény után – felütötte fejét a járvány. Ekkor pedig már valóban elszabadult a pokol.

Első leírója után Ashford-kórnak kezdték el nevezni, de a köznyelvben hamar elterjedt az SHL is, mert az első fertőzött a NASA Pasadena melletti Sugárhajtómű Laboratóriumában dolgozott, ahol a Milkovói Objektum Amerikába került darabjait vizsgálták. Hamarosan megbetegedéseket jelentettek Japánból és Oroszországból, majd rövidesen Kínából is, és a korábbi zavaros elméletek már nem is tűntek akkora örülségnek. Mert – bár hivatalosan sem nem cáfolták, sem nem erősítették – addigra már senkinek nem maradt kétsége a felől, hogy a járványt kirobbantó kórokozó földön kívüli eredetű, és nem származhat máshonnan, mint a Milkovói Objektum maradványaiból.

Egy újságíró nevezte el később a következő időszakot a Tomboló Éveknek. Nem is járt messze az igazságtól.

A járványra nem volt gyógyszer. Terjedt tüsszentéssel, harapással, vérrel, nyállal – néha még érintéssel is. Nem volt tervezhető a lefolyása, izolálható a kórokozója. Amit a laboratóriumi vizsgálatokban nagy nehezen sikerült kimutatni, az is állandóan mutálódott, és ahogy változott a terjedése, úgy módosultak a következményei is. Ráadásul a terjedése sem volt szabályszerű, mert a szigorú karanténjelzéseket bevezető góccországok után teljesen váratlanul megjelent Afrikában, Európában és Délkelet-Ázsiában is.

Először sokan meghaltak. Lázgörcsökben, égető izom- és csontfájdalomban, a szenvedéstől elborult elmével őrzöngve,

egymást és az egészségeseket is elpusztítva, megfertőzve. Ezrével és ezrével, majd milliószámmra, szerte a világon.

Aztán megjelentek a modok. Az átalakultak, akik túléltek a fertőzést – bár később úgy tűnt, jobban jártak volna, ha belehalnak.

Kezdetüket vették a Tomboló Évek.

Az elmaradott országokban számottevő orvosi ellátás és megfelelő karantén eljárás híján emberek milliói pusztultak el vagy alakultak át, a nemzetközi kereskedelem és a pénzügyek akadozni kezdtek, majd megálltak.

A Tomboló Évek alatt milliók, ha nem milliárdok haltak meg – és nem csak a járványtól. Az összeomló államokban milíciák ragadták magukhoz a hatalmat és a szűkös forrásokat, véres küzdelmeket vívva a járványtól érintetlen területekért, közben a fertőzöttek és átalakultak lassan az elpusztult, elnéptelenedett vidékekre szorultak.

Többé már semmi sem működött úgy, mint régen. A hagyományos erőforrások elvesztették jelentőségüket, a világ egy része visszazuhant az ipari civilizáció előtti állapotokba, a fennmaradó hatalmak pedig erődországokká vagy erődvárosok hálózatává váltak. Kapcsolatot csak nagy nehezen megszervezett légihidakon, védett adótornyokon és ultrarövid hullámú rádiókon tarthattak egymással, szívós munkával mégis sikerült megőrizni valamit – ha sokszor teljesen átalakítva is – a régi világból. Ezáltal maradt meg a civilizáció utolsó letéteményesének Ausztrália, Új-Zéland, Kanada és Európa jó része Oroszország maradékával, ahol komoly és kemény intézkedéseket kellett foganatosítani, hogy fenn lehessen tartani a rendet és az államok normális működését. Ausztráliát és Új-Zélandot védték a tengerek és óceánok, Kanadát és Európát a városhálózat és a folyamatosan erősített-bővített karanténfalak – azokon belül és kívül pedig a mechák.

Az első mechákat az Egyesült Államok egyik, a Sziklás-hegység mélyébe vájt katonai kutatóközpontja fejlesztette ki nem sokkal a Milkovói Esemény előtt, azon kutatások részeként, amelyek a hadsereg megújítását és hatékonyabbá tételét célozták. Először a tomboló átalakultak ellen vetették be, később pedig a megmaradt városok védelmére rendelték őket. Az a néhány tucatnyi település – nagyrészt a Közép-Nyugaton és a Sziklás-hegységben –, ahová a járványtól még érintetlen túlélők, katonák, kutatók menekültek, zömében a kór leküzdésére felállított kutatóközpontok és katonai bázisok köré épült. Mexikó eleste után, amikor Kanada is lezárta a határokat, ezek a városok lettek az Alaszkába menekülő szövetségi kormány utolsó bástyái, amelyek még próbáltak megőrizni valamit a régi Amerikából. Továbbra is keresték a járvány ellenszerét, mentették, ami menthető volt, miközben szigorúan védett technológiával gyártották a civilizáció maradványai számára a védelmi eszközöket, amelyek – az alaszki nyersanyagok mellett – a maradvány Egyesült Államok szinte egyedüli bevételi forrásai lettek.

Aztán, az Eseménytől számítva, eltelt huszonöt év. A járványra pedig még mindig nem talált ellenszert senki.

A magukba zárkózó, fenyegetett emberi kolóniák már szinte érdeklődés nélkül figyelték, amint Kamcsatka fölért, a Milkovói Objektum központi kráteréből – akár egy hőforrás gőzei és gázai – a folyamatosan felemelkedő mikroszkopikus anyag- és törmelékdarabkákból szép lassan kialakult és formát öltött a Fekete Szivárvány.

Meg elrakta a táblagépet a táskájába, miközben Alex összeszedte az asztalról a kísérleti anyagokat és a jegyzeteket. Aztán bezárták a biológiai laboratóriumot, a kulcsot pedig

leadták a portán. A lányban dolgozott a kósza remény, hogy a fiú esetleg elkíséri az iskolabuszhoz, és együtt mennek egy darabig, de Alex a bejárathoz érve megköszönte a munkát, és leállt beszélgetni néhány sráccal, akik a futballcsapat kék-fehér dzsekijét viselték.

Meg ácsorgott még egy kicsit a lépcső tetején, és igyekezett rendezni a lelkében kavargó érzéseket. A közös munka során végig görcsben volt a gyomra, mivel a fiú túlságosan közel állt hozzá, miközben magyarázott – ráadásul folyamatosan vigyorgott, mintha tisztában lett volna vele, mennyire zavarba hozza. Vajon tényleg tisztában volt vele, vagy ezúttal is csak ugratni akarta? Meg képtelen volt eldönteni.

És az a mechapásztoros benyögés! Az most mintha más lett volna, mint a korábbi ugratások. Olyan gyöngéd, kedveskedő. És – visszagondolva – a születésnapján is felköszöntötte (igaz, csak szóban), és akkor is olyan kedves volt. Az érintette meg annyira, hogy elkezdett ő is feljárni a tetőre, hátha ott találja a fiút, hátha ott újra más lesz, és nem produkálja magát, mint lent az udvaron.

Csak nem zúgtam bele?

Ugyan gondolatban mondta ki, de máris rémesen érezte magát tőle. Az egy dolog, hogy azóta tetszett neki a fiú, amióta először felbukkant az iskola folyosóján, de hogy bele is szeressen, az már több volt a soknál. Meg vágyott a szerelemre, de valami igazi, mély érzésre, nem pedig a kortársai között népszerű állandó flörtölésre, a házibulikon, félreeső helyeken lebonyolított, agyonszínezett villámrandikra.

– Te nem vagy komplett! – mondogatta erre Ellen. – Itt állsz az utolsó előtti évben fiú nélkül, aztán besavanyodsz, mint az uborka! És ami még rosszabb: be is pókhálósodsz ott lent!

Meg erre nem mondott semmit. Ellen gondolatai igen gyakran forogtak a szex körül, így a lány szinte már meg

sem hallotta, amikor barátnője arra utalt. Alex Mead mégsem hagyta nyugodni. Most délután pedig különösen perzselő volt a jelenléte, a közelsége.

Jaj, istenem, miért pont ő? Miért ő? Aki annyira, de annyira... idióta!

Kellemes, késő tavaszi idő volt, még nem érkezett el az Észak-Dakotára annyira jellemző rekkenő hőség, ami elviselhetetlenné szokta tenni az életet a városban. Meg úgy döntött, inkább mégsem megy a busszal, hanem hazasétál, menet közben pedig megáll a nagyapja könyvesbolt-kávézójánál, és bekap egy kis süteményt.

Philip Rogers nyugalmazott katona volt, egykori összekötő tiszt a Pentagon és az Ezüst Nyíl Fejlesztés között, ezért amikor a kutatóközpontot kijelölték az erődváros programra, szinte automatikusan vált a helyi milícia vezetőjévé. Néhány évvel azelőtt ment nyugdíjba, és döntött úgy, hogy megvalósítja régi álmát. Már korábban is gyűjtötte az antik könyveket, amelyeket a még hasznosítható eszközök után folytatott portyák alatt szedett össze a modok által feldúlt városokban. Ezeket kezdte el árulni a felesége halála után rámaradt boltban, félúton az iskola és Megék lakása között. A kávézó ötletét pedig Meg apja, Roger adta, aki szerint a bolt egyik fele kihasználatlanul állt, hisz soha nem jöttek be annyian, hogy az összes olvasószek és asztal foglalt lett volna.

Meg imádta a kávézót és imádta a régi könyvek illatát, noha a legtöbbet már rég feltöltötték a város adatbázisába, és a táblagépén vagy a telefonján bárki elérhette őket. De a lapozgatás semmivel össze nem hasonlítható élményt jelentett, és néha Ellent is el tudta magával rángatni. Igaz, barátnőjét csak a jegeskávé, meg a néha betévedő, velük egykorú fiúk érdekelték...

Kora délután lévén a legtöbb felnőtt még dolgozott, és ez a gyér forgalmon is meglátszott. Csak pár személy- és egy

zöldséget szállító teherautó húzott el a lány mellett halk zúgással, mivel az energiaválság miatt a legtöbb gépjármű elektromos- vagy hidrogénmeghajtással működött. A város északi részén ugyan állt vagy tucatnyi olajkút és egy finomító is, de az ott előállított üzemanyagot a konvojokat kísérő helikopterek és a havonta egyszer érkező nagy szállítógépek számára tartották fenn.

A lány megállt a sarkon. Elmélázva várta, hogy zöldre váltson a lámpa, közben azon tűnődött, a süti után ne keresse-e fel Ellent, hogy megbeszélje vele – végre – az Alex-ügyet. Aztán a kávézóhoz érve meglepődve látta meg az ablakban az EBÉDSZÜNET táblát. Meg furcsállotta a dolgot, hisz nagypaja sokkal korábban szokott elmenni ebédelni.

A lány felment a rövid lépcsősoron, hogy bekukucskáljon, de a táblától alig látott valamit: az ajtónak csak a felső része volt üvegezett. Megrántotta a vállát, és úgy döntött, mégis inkább hazamegy, amikor meghallotta a zajt. Mint ha valaki véletlenül nekiment volna egy széknak, és odébb lökte volna.

Ez már felkeltette az érdeklődését. Mivel az ajtón nem látott be, visszament az utcára, és megcélozta a kávézó egyik, nagyjából mellmagasságban lévő ablakát. Azt ugyan könnyű függöny takarta, de annyit azért látni engedett, van-e bent valaki. A városban ritka volt a betörés, de előfordult. Ugyanakkor, gondolta a lány, ha betörés, vajon miért nem szólalt meg a riasztó?

De mielőtt még lábujjhegyre ágaskodhatott volna, hogy benézzen, meglebbent a függöny, és a tenyérynyi rés mögött felbukkant egy arc. Mindössze egy-két másodpercre, mintha csak szemügyre akarná venni az utcát, és azonnal el is tűnt. Meg azonban ennyi idő alatt is jól megnézhetette magának. Az arc fiatal, rövid szőke hajú nőé volt, átható zöld szempárral és furcsa, szomorkás kifejezéssel a vonásain.

A lány lélegzete elakadt a döbbenettől. Önkéntelenül is tett hátrafelé néhány lépést.

Vad dudálás térítette magához. Fékek csikorogtak, egy férfihang dühösen kiabált és nem túl finoman hívta fel a figyelmet arra, hol is közlekedjenek a gyalogosok.

Meg ijedten botorkált vissza a járdára, egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Aztán felemelte a fejét, és meghökkenve látta, hogy nagyapja ott áll a kávézó nyitott ajtajában, majd ijedt arccal szalad felé.

– Hé, hé, hé! – kiáltott rá, miközben megragadta a karját. – Mi ez a kapkodás, kisasszony?

A lányban még ott kavargottak a látottak és az előbbi vész-helyzet. Hirtelen nem tudta, mit is válaszoljon.

– Én csak... Szóval nem láttam... Szóval...

A nagyapja arcáról egy pillanat alatt leolvadt az aggodás, helyét széles vigyor foglalta el.

– Á, értem... Ennyi idősen én is mindig a felhők fölött jártam, igaz, soha nem igyekeztem autó elé vetni magam... Mi az, ami ennyire elterelte a figyelmed, kisasszony?

– Hogyan? – Meg továbbra sem tért magához az előbbi látvány okozta döbbenetből és abból, hogy majdnem elütötte az autó. Idegesen figyelte a férfi arcát, próbálta leolvasni róla, vajon meglátta-e, hogy leselkedett. Phil azonban még szélesebben vigyorgott, és szokás szerint csípőre vágta a kezét, mint mindig, amikor ugratni akarta.

– Mondom: mindig a felhők fölött jártam. És általában valami lány miatt. A te esetemben viszont... Szóval: hogy hívják a srácot?

A lány csak most értette meg miről is beszél a másik, és az elmúlt percek okozta sok ellenére is érezte, hogy elvörösödik.

– Ugyan már, nagyapa! Komolyan azt hiszed, hogy szóba állok azokkal a hülyékkel ott a suliban?

– Nem hiszek én semmit. Csak tudod, ebben a korban igen meglepő dolgokat tudnak művelni az emberekkel a hormonok.

– Ne gyere te is a hormonokkal! – Meg kikerülte a férfit, beviharzott a kávézóba, és leült a széles pult előtt sorakozó bárszékek egyikére. Önkéntelenül is körbenézett, de a helyiség üres volt, minden asztal, szék a helyén. A nagyapja lassan követte.

– Miért? Ki jön még ezzel?

– Anya.

– Gondoltam. Apád persze azt mondja...

– ...hogyan foglalkoztassa a hormonjait máshol a sok macskajancsi, én pedig...

– ...te pedig jobban tennéd, ha inkább a tanulásra koncentrálnál.

A lány elhúzta a száját.

– Ja! Mintha soha nem lett volna tizenéves.

– Csak tudja, mi vár majd rád. És nem szeretné, ha családás érne.

Meg lehajtotta a fejét, és a pult lapját piszkálgatta.

– Tudod, néha szeretném, ha egyszer végre már csalódhatnék.

Azonnal rájött, hogy ezt nem kellett volna. Phil arcára újra kiült a széles vigyor.

– Na, mit mondtam!

A lány azonban továbbra is lehajtotta a fejét, a nagyapja pedig megkönyörült rajta, és témát váltott.

– Bár, talán ami most igazán kellene neked, az egy süti. Fatimáék péksége ma isteni lekváros tekerccset készített, extra csokoládéval.

Meg végre ránézett.

– Jöhet. De mindenképpen egy habos kávéval.

– Ez csak természetes, kisasszony!

Aztán, mikor az első falat süti lecsúszott, a lány nem állhatta meg, hogy óvatosan rá ne kérdezzen:

– Ki volt az az alak, nagypapa?

Phil éppen a habot nyomta volna ki a tubusból a kávéra, de megállt a keze a mozdulatban.

– Miféle alak?

– Az a nő.

– Nő? – Phil Rogers végre kinyomta a habot, és unokája elé tolt a csészét. Meg furának találta, hogy hirtelen rekedtessé vált a hangja. – Miféle nő?

– Zárva volt a kávézó, de mintha állt volna valaki a függöny mögött. Úgy láttam, egy nő.

– Az lehetetlen! – A nagypaja hirtelen elnevette magát. – Hátral jöttem be, mert ott parkoltam le a kocsival, így csak láttam volna, ha valaki van bent. Mert nem emlékszem, hogy bárkit is bezártam volna. Bár, lehet, kezdek szenilis lenni, és mégis...

Újra felnevetett, és vele Meg is, ugyan kevésbé vidáman és némileg elbizonytalanodva. Mert a történetnek ez a része hihetőnek tűnt. Phil Rogersnek volt egy régi sportkocsija, múzeumi darab, több mint ötvenéves, és elektromos helyett benne hagyták a régi, bioetanolra átalakított benzinmotort. Nem csoda, hogy féltette, és ritkán parkolt le vele az utcán. De a történet másik fele...

Hazafelé baktatva Meg végig azon töprengett, mit is látott. Talán tényleg egy nő volt, de lehet, csak a fények játszottak az érzékeivel, vagy az ablakban tükröződött vissza valami. Phil ugyan mintha kicsit furán viselkedett volna, amikor szóba hozta, de nem úgy ismerte a nagypaját, mint aki bármikor is hazudna, vagy eltitkolna valamit. Phil Rogerst a legegyszerűsebb embernek tartották a városban. Ha lett volna vele a kávézóban egy nő, egy vendég, biztos elmondja neki. Úgyhogy végképp nem értett semmit.

Anyja már otthon volt, amikor Meg belépett a házba. Samantha Haley előtt két táblagép is hevert, nyilván munkahelyi dokumentumokat tanulmányozott rajtuk, rákönyökölve a konyha közepét elfoglaló széles asztalra, ami konyhapult is volt egyben. Vörösesszőke haját hátrafogta, szája sarkában elmélyültek a máskor huncut ráncok, ahogy összpontosított, és a szeme, ami pont olyan kék volt, mint Phil Rogersé és a lányáé, most elfelhősödött. Csak egy pillanatra nézett fel, mikor Meg belépett, aztán tovább olvassgatta az iratokat.

– Az öcséd? – kérdezte végül.

– Gondolom, focizik. – Meg, süti ide vagy oda, az uzsonnaléhetőségeket tanulmányozta a hűtő ajtajára kiíródó listán. A lelke mélyén mindig elégedettséggel töltötte el, hogy – ha már annyi kellemetlensége származik a kortársai között a családja státuszából – más, korabeli gyerekekkel ellentétben neki legalább lehet testvére. A városokra vonatkozó szigorú előírások ugyanis keményen szabályozták a gyerekvállalást. Ahhoz, hogy valaki népesebb családot vállalhasson, a városért és a közösségért tett kiemelkedő munkát kellett végeznie. Meg, titokban, szintén irtó büszke volt rá, hogy az ő szülei ilyenek. Még akkor is, ha a család negyedik tagja, Doug újabban igencsak kiállhatatlan lett.

– Megkértelek, hogy együtt jöjjetek haza. Így soha nem fog nekiállni a leckének.

A lány egy tányérral rakott az asztalra, beleszedett egy kis szelet húst és kétkanálnyi krumplicipőret.

– Nagyfiú már, anya. Tizenkét évesen tanulhat némi önállóságot.

– Szerinted tehát önállóság, hogy sötétedésig rugdossa a labdát azokkal az utcakölykökkel?

– Először is: nem utcakölykök, hanem az osztálytársai. Másodsor: nyomatékosan megkért, hogy ne játsszam az

anyját előttük. Rettenetesen égő. És, bár sokszor igen idegesítő őkelme, be kell látni, hogy ez esetben baromira igaz van.

A nő szeme elkerekedett:

– Jó ég! Áru!d már el, hol és mikor szedted fel ezt a stílust?

– Van egy jó tanárom, aki szívesen szólal fel a szülői munkaközösség ülésein. – Meg lenyelte a falatot, közben villájával az anyja felé bökött.

Samanthának elakadt a hangja. Egy pillanatig láthatóan kereste a megfelelő riposztot, aztán beletúrt a hajába, mint mindig, ha meg kellett adnia magát vagy nem akart vitatkozni.

– Jó. Majd szólok apádnak, hogy hazafele ugorjon be érte. De ha holnap beszéd pár rossz jegyet, te szorulsz, Margaret Anne Haley!

A lány tisztelgett a villával.

– Igenis, asszonyom!... Amúgy apa mikor ér ma haza?

– Remélem, nem túl későn. Volt valami zűr három bányással, ráadásul visszaesőkkel. Kapcsolatba kell lépnie Anchorage-dzsal, hogy megtudja, mi legyen velük, és ha kell, turnust foglaljon nekik a legközelebbi gépre. Ráadásul ma a jelzőtoronyok eredményeit is neki kell kiértékelnie.

Meg apja, Roger Haley hosszú évek óta töltötte be a helyi seriff posztját, és bár viszonylag nyugodt munkája volt neki és a helyetteseinek, a városban mindig történtek kisebb-nagyobb bűncselekmények. Mivel börtönt nem üzemeltettek, csak egy fogdát, a súlyosabb kihágást elkövetőket vagy a visszaesőket a szövetségi ellenőrzése alá helyezték és elszállították Alaszkába. Senki sem tudta, pontosan hova; a suttogó propaganda munkatáborokról meg a sarkkörön túli börtönökről beszélt, de Roger mindig csak legyintett ezekre, mondván, hogy marhaság.

Samantha munkája viszont sokkal érdekesebb volt. Az Ezüst Nyíl Fejlesztés egykori épületei alatt, a sziklába vájt tucatnyi teremben berendezett hibernációs szekciót felügyelte a kórház egy orvoscsoportjával. Amikor a járvány következtében a régi Amerika összeomlott és az ellenszer megtalálására irányuló kutatások is zsákutcába jutottak, többek között Fort Cache-t jelölték ki arra, hogy a lehető legtovább megőrizték a jövőnek az ország legkiválóbb koponyáit. Ha a szükség úgy kívánta, felébresztették őket, majd feladatuk elvégzése után visszatértek a mélyaltatásba, ott várva, hogy – ha majd elérkezik az ideje – a segítségükkel gyorsan helyre lehessen állítani a régi rendet az Egyesült Államokban. Meg sokszor felkereste anyját a steril termekben, figyelte a villogó monitorokat, hallgatta a halkán dörmögő gépeket, és belefeledkezett a csillogó, csupa króm és üveg fagyasztókamrák látványába. Ilyenkor úgy érezte, a 24-es Erődváros talán a legfontosabb az összes közül, és a szülei is legalább ilyen fontos emberek, és nagyon jó dolog, hogy ő itt lehet velük és részese lehet mindennek.

– Ez nem Fortenberry őrnagy feladata lenne? – kérdezett vissza Meg. William Fortenberry őrnagy volt a helyi milícia parancsnoka, ő váltotta fel Phil Rogerst, miután nyugállományba vonult.

– Állítólag egy helikopter kiment Bismarckba megnézni valamit. Apád mintha olyasmit mondott volna, hogy megélnék a modok tevékenysége. Billéknek ki kell elemezniük az adatokat, amiket a gép továbbít, ezért kérte meg apádat, hogy ma kivételesen ő foglalkozzon a tornyokkal. – Az anyja otthagya a táblagépeket, és – miután Meg végzett az evéssel – segített bepakolni az edényeket a mosogatóba.

A lány megmerevedett egy pillanatra. Hirtelen az jutott eszébe, amiről Alexszel beszélgettek a tetőn: hogy mennyi-

re törékeny is itt az ő kis paradicsomuk. Bár még soha nem látott egyetlen élő modot sem – noha állítólag a járványügyi laborokban őriztek egy-kettőt, hogy rajtuk kísérletezzenek az ellenszerrel –, éppen elég volt, amit a híradókban mutattak róluk. A kezdeti próbálkozások óta ugyan nem támadták meg a Védelmi Vonalakat, de nem lehetett tudni, ez meddig marad így. Több, mint húsz év telt el a járvány kitörése óta, sokat változhattak közben, Bismarckban és környékén pedig több ezren éltek. Az az alig százfőnyi katona és a három helikopter, ami a mechák mellett vigyázott a városra, hirtelen aggasztóan kevésnek tűnt.

– Megélnékült a modok tevékenysége? – kérdezte elkerekedő szemmel Meg. – Ez ugye nem azt jelenti, hogy...?

Az anyja megláthatta az ijedelmet a tekintetében. Abba hagyta a pakolást, gyorsan odalépett hozzá, és megnyugtatóan átkarolta a vállát.

– Talán semmit, kis bogaram. Semmit, ami miatt félnünk kellene. Apád szerint is csak rémhír, de jobb minden eshetőséget ellenőrizni. Ha pedig a modok begőzölnének, mint régen, a mechák és a milícia tudják tartani a Védelmi Vonalat, amíg megérkezik az erősítés.

Meg az ölelés ellenére sem érezte ezt megnyugtatónak.

– Azért jó lenne, ha apa minél hamarabb hazaérne. És Doug is.

Az anyja nyomban elengedte, de még küldött felé egy biztató mosolyt, miközben felemelte az asztalon, a táblagépek mellett heverő telefonját:

– Mindjárt beszélek apáddal.

Philip Rogers, a légierő nyugalmazott alezredese lekapcsolgatta a lámpákat, majd élesítette a riasztót, mielőtt bezárta volna a kávézó ajtaját.

Amióta Meg elment, folyamatosan a történeteken morfondírozott. Két nappal korábban, a milícia laktanyájában hallott valamit, ami nem hagyta nyugodni. És mivel az engedélyeit nem vonták vissza (Bill Fortenberry ebbe soha nem ment volna bele – de senki nem is próbálta volna a városvezetésből), lehetősége nyílt belepillantani a felderítés jelentéseibe. A jelzőtoronyok és a heti repülések adatai szerint a környékbeli modok tevékenysége megváltozott. Továbbra is megejtették zsákmány- és élelmiszerszerző túsárait, de a Bismarckban lakók változtattak berögzült szokásaikon. Feladták korábbi lakóhelyeiket, és körútjaik után a városnak csak bizonyos részeibe tértek vissza. A Divide Avenue, a Main Avenue, a Tom O’Leary golfpálya és Lions Park által körülzárt terület, az egykori állami kormányzati negyed épületeit teljesen kiürítették, ráadásul nagy ívben el is kerülték. Mintha valaki láthatatlan határvonalat húzott volna a terület köré.

Phil vagy százszor átnézte az adatokat, majd összehasonlította a pár évvel korábbiakkal, végül azokkal, amiket még húsz éve, az erődváros kiépülésekor kapott. A lehetséges előjelzésekkel. Amik akkor még hipotézisek voltak.

A mostani adatok egyeztek a hipotézisekkel, és amikor átolvasta őket, végigfutott a hátán a hideg. Még akkor is, ha számítania kellett rá. Mert erre várt. Húsz éve csak erre várt. Csak épp húsz év rengeteg idő... Tudta, hogy valami konkrét megerősítésre is szüksége lesz, de már akkor biztos volt benne, hogy ez az, amire gondol.

Először végigfutott a lehetőségeken. Meglehető szabad keze volt, mert azok, akik húsz éve felvázolták a cselekvési tervet és kiadták a parancsokat, nem láthatták előre, mikor és hogy fognak történni a dolgok, vagy mennyit változik addigra a világ. Nem láthatták előre azt sem, hogy nem évek – ahogy számították –, hanem évtizedek telnek el, mire be-

következik. Vagy legalábbis, mire ők észreveszik, hogy bekövetkezett.

A protokoll két alternatívát irányzott elő, ő a másodikat választotta. Nem tudhatta biztosan, ennyi idő után lesz-e még valaki a Központban – vagy egyáltalán létezik-e még a Központ. Viszont a feladat adott volt, nekik azt kellett végrehajtaniuk. Ezért úgy döntött, egyelőre aktiválja az egyik alanyt, a jelentést pedig majd megteszi, miután őt biztonságba helyezte, és elindította az adaptációját.

Nem volt veszélytelen a dolog. Este nem ejthette meg, hisz soha életében nem maradt bent záróra után, és észrevehetnék volna kintről a fényeket. Így maradt az ebédszünet, amikor tudta, senki sem fogja keresni, ha kiteszi a zárva táblát.

A sorrenden is változtatni kellett. Húsz éve még ő sem gondolta volna, hogy a könyvesboltban kávézó is lesz, ám a lánya, de még inkább a veje annyira erősködött, mennyire jó ötlet, hogy tiltakozása talán gyanút keltett volna. Így, bár nem ő lett volna az első, Joant aktiválta. Igaz, már évekkal ezelőtt, az átalakításkor felmerült benne ez a lehetőség, mivel egy kávézóban egy pincérnő a legkevésbé sem feltűnő. Az őt ismerők csupán azt nem értik majd meg, mi szüksége lehetett rá egyáltalán. De a válasza is kész volt már a lehetséges kérdésekre.

A nő kijuttatását is megoldotta, bár majdnem lebuktak az unokája előtt. Igaz, nem gondolta, hogy jönni fog, vagy, ha jön is, nem veszi figyelembe a zárva táblát. És Joan csak egy pillanatra lesett ki.

Úgy tűnt, Meg elfogadta a magyarázatot, de legalábbis abbahagyta a kérdezősködést. Korához képest is okos lány volt, sokszor észrevette a legapróbb részleteket is, ami Philt gyakran töltötte el büszkeséggel, most viszont nem örült neki. De bízott benne, hogy jól játszotta a szerepét, és sikerült elaltatni a még szárba sem szökkent gyanakvást. Pár

nap múlva megérkezik a szokásos repülőjárat, onnantól pedig már senki sem fogja kérdezni, mit keres a városban egy idegen nő. Az unokájának pedig láthatóan fontosabb gondjai is vannak, mintsem az ő dolgaival foglalkozzon.

Úgy érezte, mostantól minden attól függ már, mit talált még Fortenberry és csapata. De ez ma este kiderül. Különbelen nem hívta volna az őrnagy őt is a tanács ülésére, nem sokkal a záróra előtt.

Zsebre vágta a kulcsot, és gyalog elindult városháza irányába.

– Lementem tanulni, anya! – kiáltott be Alex a konyhába, miközben lerugdosta a cipőjét, és végigviharzott az előszobán.

– Rendben! – kiáltott vissza Daisy Mead, miközben a zöldseget szeletelte. – De hétre mindenképp fent legyél! Apád is hazajön addigra, és megint velem fog morogni, ha nem együtt vacsorázunk.

– Addig mindenképp végzek!

Alex becsukta maga után a pincelejárót, és felkapcsolta a villanyt. Tavaly óta egész lakályos kis kuckót épített ki itt magának a kazán, a szerszámos pult és a mosógépek mellett, idehordva az innen-onnan összegyűjtött ősrégi számítógépeket, monitorokat, zene- és filmlejátszókat, egy ideje pedig azért nyúzta a szüleit, hogy az ágyát is lehozhasssa. Az anyja talán megfűzhető lett volna, de apja szerint az alagsor túl zárt volt ehhez, rendes szellőzés és fűtés nélkül pedig Alex borítékolhatott volna egy permanens megfázást. A fiú tudta, meddig lehet és szabad feszíteni a húrt, de még nem adta fel.

Az alkatrészekkel teli íróasztal elé, a szintén guberált karosszékbe vetette magát. Amióta eljött az iskolából, fo-

lyamatosan Meg Haley körül jártak a gondolatai. Annak ellenére, hogy délután Allison Sewell mindenféle szégyenlősség nélkül randira hívta, ő pedig nem mondott nemet. Mindig is tetszett neki a szőke színjátszókörös – ahogy a fiúknak szinte kivétel nélkül –, ám a hiúságát is legyezgette, hogy az iskola Jégkirálynőjének bejön. Kíváncsi is volt, mire jutnak egymással.

De most az eljövendő randi helyett mégis Megen agyalt!

Maga sem tudta volna megmondani, mi az, ami érdekli a lányon, hisz még csak meg sem közelítette a színjátzó kör vezetőjének izgalmas szépségét. Annak ellenére, hogy nagyon csinosnak találta, nem a külseje fogta meg, ráadásul nem is tudta volna megmondani, pontosan mi. Talán az ég-színké szeme, vagy az örökké elmélázó pillantása? Fogalma sem volt, de mindig kellemes izgalommal töltötte el, ha látta. Igazából már attól pillanattól fogva, mióta megérkeztek a városba, és először futott össze vele a suliban. Meget láthatóan nem zavarta, ha ugratta, és örült neki, ha együtt tanulhattak. Ennek ellenére semmivel nem utalt rá, hogy esetleg a fiú sem közömbös számára, Alex meg nem mert kezdeményezni. A lány szülei fontos emberek, nem biztos, hogy örülnének neki, hogy egy magafajta jöttment forgo-lódik a lányuk körül. Ő pedig nem akarta összeugrasztani Meget az őseivel.

Nagyot sóhajtott, és megpróbálta elhessegetni Meg és Allison képét a gondolatai közül, miközben leszedte az asztal egyik rejtett paneljét, majd kiemelte mögüle a vaskos műanyag dobozt. Lekerekített sarkai voltak, szélein ütődéstől védő megerősítéssel, zöld burkolatán megfakult fekete felirattal: *az Egyesült Államok Hadserege*.

Előhúzott egy tápkábelt, két hálózati csatlakozót, és beillesztette őket a doboz hátsó részén található aljzatokba. Aztán kipattintotta a zárat, és felnyitotta a doboz tetejét.

Szinte abban a pillanatban életre kelt a képernyő, és a felvilanó kurzor várta az első parancssort. A gép agyonhasznált, kopott burkolata és elavult felépítése ellenére megdöbbenően újszerű állapotban volt.

Alexet kellemes izgalom járta át. A reggeli hírek szerint a Szivárvány törésmutatója két tizedet változott, így talán most esélye lehet a sikerre.

– Nos, lássuk, most meddig jutunk – dünnyögte a fiú, majd az íróasztal fiókjából elővett egy gyűrött borítójú füzetet. A benne lévő jelzőcsíknál kinyitotta, és a billentyűzeten pötyögve elkezdte bevinni az adott oldalon sorakozó adatokat.

2.

– Nem mondd, hogy a nagyapád becsajozott? – Ellen Hu a hasára pördült a széles franciaágyon, és könyökére támaszkodva Megre szegezte hatalmas, mandulavágású szemét. Barátnője továbbra is hanyatt feküdt, közben a plafont bámulta. Ellen szobájában voltak, Meg elméletileg azért jött át hozzá, hogy befejezzék a házi feladatot, de ennek egyre csökkent az esélye.

– Nem mondtam, hogy becsajozott. Csak mintha láttam volna egy nőt bujkálni a bezárt kávézóban, amikor nagyapa ebédelni volt. Bár már nem is tudom. Nagyapa szerint képzelődtem.

– Na, pont ezért gyanús. És lehetséges. Mert tagadja. – Ellen felhúzta a szemöldökét. – És? Milyen volt a nő? Aki lehet, hogy ott sem volt.

– Olyan huszonöt-harminc körüli.

– Csinos?

– Nem tudom. Nem álltam ott mellettük tartani a gyertyát! – Meg mérgesen elhúzta a száját, és a plafon helyett most az egyre népszerűbb torontói énekesnő, Ashley Benedictt poszterét kezdte el tanulmányozni a szemközti falon. Már megbánta, hogy egyáltalán szóba hozta Ellennek az incidenst. Barátnőjét ugyanis a fiúkon kívül csakis a pletykák érdekelték igazán, és hosszú távon sosem tudott diszkréten viselkedni vagy titkot tartani.

Néha elgondolkodott rajta, mi az egyáltalán, ami kisgyerekkoruk óta összeköti őt Ellen Huval, hisz semmi közös

nem volt bennük. Ő inkább szeretett olvasni, Ellen meg főleg moziba járt. Ő csendes volt, a másik nagyhangú. Ő irtózott a kihívó ruháktól, Ellen ruhatárára pedig az extravagáns szó is igen enyhe kifejezés volt – akárcsak egész megjelenésére. Megérkezésekor Meg elhűlve konstataulta, hogy barátñője nemcsak különböző hosszúságúra vágatta a hajtincseit, hanem legalább nyolc különféle színre is festette őket. Már előre sejtetni lehetett, hogy lesz egy látogatása az igazgatói irodába, mert az egyébként sok mindent elnéző Davis igazgató igencsak ugrott az ilyesmire.

Viszont egyvalami biztos volt: Ellent – az évfolyam- és iskolatársai nagy többségével ellentétben – soha sem foglalkoztatta, kik a szülei és milyen szerepet töltenek be a város életében.

– Le ne harapd már a fejem! – A szivárvány hajú lány megbökte a másik lábszárát. – Nem tudom, mi ebben a probléma. Bár elég öreg már a nagyapád...

– Csak hatvanhét.

– ...még mindig nagyon sármos, és simán letagadhatna vagy tíz-tizenöt évet. Különben is afféle nemzeti hős, ami nagyon bejön a nőknek... Lehet, hogy beleunt az özvegységbe, és úgy gondolta, élvezni még egy kicsit az életet. És, lehet, azért tagadta le a sajt, mert még nem biztos a dologban, és nem szeretné, ha pletykálnának róla...

Meg erre már nem is akart válaszolni. A nagyapja egyáltalán nem volt ilyen, ez a nemzeti hős dolog meg kifejezetten idegesítette. Még a kisgyerekek is tudták, hogy a Tomboló Évek végén, amikor a helyi milícia tagjainak jó része elhullott, Phil Rogers szinte egymaga vezette harcba a mechákat a város határában, hogy visszaszorítsa a saját erejüktől megrészegült modokat, lehetőséget biztosítva a szövetségieknek, hogy rendezzék soraikat. Unokája viszont – dacára, hogy mindig is büszke volt családjá teljesítményére – való-

ságos csapásként élte meg nagyapja dicsőségét. A város hőséneke unokáját és a seriff lányát óvatos tisztelettel kerülgettek minden társaságban, és mindenki roppant zavarba jött, ha Meg felbukkant a Lyukban, a fiatalok alternatív szórakozóhelyén, vagy akármelyik másik bulin. A lány egyszer ki is fakadt Samanthának, hogy szinte leprásnak érzi magát emiatt. Anyja elintézte annyival, hogy csak túlreagálja a dolgot, és jobb lenne, ha nem másnak akarna megfelelni, hanem saját magának. Hisz vannak barátai, akik szeretik és elfogadják. Ez igaz is volt, de azért továbbra is idegesítette a dolog. Dougnak bezzeg soha nem voltak ilyen problémái.

– Beszéljünk inkább másról! – szakította félbe Ellen szüni nem akaró szóáradatát.

– Miért, amikor... – Barátnője kapcsolt, és elhallgatott. Egy pillanattal később azonban felderült az arca. – Akkor hadd mondjak én is egy pletykát!

– Gondolom, Cora Hicks ismét szakított valakivel, akivel még csak két napja járt.

– Ugyan már! Ez uncsi... Viszont Allison Sewell csak összejött a te Alex barátoddal.

Meg abban a pillanatban félrenyelt, és olyan köhögésham tört rá, hogy Ellennek többször is hátba kellett veregetnie, hogy magához térjen.

– Ugye, ez csak egy vicc? – nyögte ki végül.

– Nem hiszem. Allison körüzenetet küldött róla mindenkinek, úgyhogy már hivatalos. – Ellen óvatosan Megre sandított. – Gondolom, most tök pipa vagy.

– Én?

– Végül is, Alex rád is hajtott, nem?

Meg sóhajtott egy nagyot. Amikor idejött, még azt tervezte, beszélgetnek Ellennel az Alexhez fűződő felemás viszonyáról, amivel barátnője is annyiszor ugratta. Most azonban úgy nézett ki, erre már nem érdemes sort keríteni.

– A kétévnyi piszkálódást és a hülye vicceit bajosan lehetne „rám hajtás”-nak nevezni. Ez maximum az óvodában jelentti azt, hogy tetszik neked valaki. Allisonhoz végül is sokkal jobban illik...

– Majd elvállal. De ő is kijön velünk holnap este a dombra.

– Hova?

Ellenen abban a pillanatban látszott, hogy rájött: elszólta magát. Ijedten a szája elé kapta a kezét.

– Felejtsd el! – mondta rémülten.

Meg érezte, hogy gyűlik benne az indulat. Nem elég, hogy Alex piszok módon átverte – na jó, nem, hisz nem is volt közöttük semmi, de azért... –, most meg Ellen titkolózik.

– Ellen! – Egész fenyegetőre sikeredett a hangja.

– Vedd úgy, hogy nem mondtam semmit – fordította el gyorsan fejét a másik.

Meg előrenyúlt, és mindkét kezével megragadta barátnője vállát.

– Ellen Hu! Emlékszel, mit fogadtunk meg gyerekkorunkban: nem titkolunk el egymás előtt semmit.

– És én nem is titkolok el semmit!

– Ellen!

– Jó! De te sem mondtad el, hogy te meg Alex...

– Mert soha nem volt közöttünk semmi. Csak idegesítettük egymást, ennyi. Bár talán az utóbbi időben valóban, mintha kissé...

– Na ugye!

– De akkor sem. Kész!

– Én pedig nem...

– Ellen!

Ellen felugrott és járkálni kezdett, mint mindig, ha ideges volt, és le akarta vezetni a feszültséget.

– Carl ezért biztos irtó pipa lesz, hogy elmondom... – Hirtelen megállt, és szigorú pillantást vetett Megre. – Meg kell

ígérned, hogy nem adod tovább senkinek! Leginkább az apádnak nem. Esküdj!

Balsejtelem kezdte befészkelni magát Meg gondolatai közé. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Miről van szó?

– Esküdj! – Ellen még toppantott is a lábával, hogy nyomatékot adjon az utasításnak.

– Jó! Megesküszöm, hogy nem szólok róla senkinek. Főleg nem az apámnak.

– Huh! – Ellen lehuppant mellé az ágyra. – Szóval, Carl rávette a többieket, hogy holnap este menjenek ki vele a Fenyves-dombra. Szerinte irtó királyság lenne, és állítólag talált is egy odavezető utat.

Meg teljesen elképedt, és persze jól meg is ijedt. Carl, Ellen barátja az egyik iskolai zenekarnak, a Pettyes Patkányoknak volt a dobosa, és állandóan csak a hülyeségen járt az esze. Ebben az új agymenésében viszont nem az volt a megdöbbenő, hogy fel akart menni egy dombra, hanem, hogy a Fenyvesdomb, amire az iskola tetejéről is remekül rá lehetett látni, nem a városban volt. Hanem a Védelmi Vonalon *kívül*.

– Ez örülség! – mondta végül. – Ennyire még neki sem mehettek el otthonról!

– De ígérd meg, hogy nem mondom el!

– Te komolyan hiszel neki? Egy ekkora baromságban? Nem elég, hogy a Kordonfalban kering az áram, ha át is bújna a réseken, még ott a szögesdrótakadály. Ami nem is annyira érdekes, mert a mechák még a falig sem engedik. A járőrútra sem teheti a lábát anélkül, hogy észre ne vennék. Ha pedig nagyon erősködik, elkapják, aztán értesítik a se-riff hivatalát. Akkor pedig teljesen mindegy lesz, elmond-tam-e az apámnak vagy sem.

– De azt mondja, talált valami rést. Állítólag akkor figyelte ki, amikor pénteken kint voltak a földeken. Prérifarkasok

kaparhattak a járórút és a fal között, amit kimostak a múlt-kori nagy esők. Egy ember épphogy át tud fézni rajta. Még nem vették észre, de holnapután jön az ellenőrzés, akkor tuti kiszúrják és megszüntetik. Úgyhogy most kell kihasználnunk a lehetőséget, vagy nem lesz több ilyen alkalom.

– Ez úgy, ahogy van, örülség! Még ha sikerül is, iszonyatos büntetés jár érte, ha kiderül. Fogdába, vagy Alaszkába küldenek benneteket!

– Carl szerint nem derül ki. Persze, ha mindenki tartja a száját. – Ellen jelentőségteljesen pillantott barátnőjére.

Az csak megrázta a fejét.

– És Allison meg Alex is veletek akar menni? Nekik sincs eszük? Jó, Allisonnak nem sok, de Alexnek...

– Allison biztosan jön, de állítólag Alex is...

Meg felállt az ágyról.

– Ezt akkor sem lehet hagyni.

Ellen rémülten nézett fel rá.

– Mit akarsz tenni?

Meg lehunyta a szemét. Kimenni. A Kordonfalon *kívülre*... Egyszerre volt félelmetes és izgalmas. Félelmetes, mert ott egy kevesek által megtapasztalható világ terült el, ahol módok is csatagolhatnak – és izgalmas, mert épp ezért tiltották a városlakók nagy részének, hogy kimenjen. Ugyanakkor lehetőség arra is, hogy...

A döntés olyan hirtelen született meg, hogy maga is meglepődött rajta. Érdekes módon nem érzett semmiféle lelkiismeret-furdalást, csak valami eddig ismeretlen borzongást.

– Azt hiszem, én is veletek megyek.

Amikor Phil benyitott a tanácsterembe, már ment a szokásos adok-kapok. Még sem Fortenberry őrnagy, sem a veje, Roger Haley seriff nem érkezett meg, csak Johnny Night-

storm a mezőgazdasági termelők képviselőjében, a testes Robert Brewe az egyik óriáscég, a járvány kitörése után fel-futó InMed helyi víruskutató intézetéből, Tim Womack, a kutatás-fejlesztés főmérnöke és Aaron Goldberg, a kereskedelmi kamara delegáltja, aki a város pénzügyeit is intézte. Szokás szerint kettejük között ment a veszekedés, és mindig ugyanazon.

– Mondja Aaron, nem unja még? – kérdezte Womack, miközben önkéntelenül is előredőlt a székében. Iszonyatosan sovány ember volt, minden vékony rajta: a szemüvege, a bajusza, koponyájához tapadó haja, ami úgy nézett ki, mintha csak odaragasztották volna. Csontvázszerű ujjai megállás nélkül dobogtak a tárgyalóasztalon, amelynek üveglapján egymást váltogatták a kimutatók, dokumentumok, grafikonok attól függően, hogy a jelenlévők éppen mit szerettek volna látni.

– Jelen pillanatban a költségvetés nem engedheti meg magának – válaszolta rendíthetetlen nyugalommal Goldberg, közben egy zsebkendővel megtörölgette a homlokát. Legalább olyan sápadt, sovány figura volt, mint Womack, mégis állandóan gyöngyözött kopaszodó homloka, mint a túlsúlyos embereknek. – Ezt dr. Brewe is meg tudja erősíteni.

Robert Brewe szórakozottan bólintott, de figyelmét láthatóan az Alaszkából frissen érkező netcsomagok kötötték le. A Tomboló Évek alatt a világhálót működtető szerverparkok összeomlása és a világvégét éltető, begőzölt fanatikusok gépeiből elszabadult számítógépes vírusok miatt gyakorlatilag mindenhol újra kellett építeni az informatikai rendszereket, a hardver alapjaitól a szoftverekig. De még így sem érezhette biztonságban magát senki. Mivel a műholdak gyakorlatilag elérhetetlenné váltak, és nem lehetett tudni, az új rendszerekbe hol szívároghat vissza holmi régi fertőzés, csak a városokon belül engedélyezték a szabad hálózatot és a

telefonhasználatot, a kimenő és bejövő információáramlást pedig szigorúan ellenőrizték. A szövetségi kormány erődjei külön biztosított vonalakon és a nagy hatósugarú adótoronyokon kommunikáltak egymással és Alaszkával, és a küldendő adatokat is inkább csomagokban továbbították.

Womack ingerülten tolta fel az orrán a szemüvegét:

– Komolyan, dr. Brewe? Évek óta faragnom kell a kiadásokat, Anchorage meg ütögeti a fejemet, ha nem tudok eredményt felmutatni. Akkor hogy is van ez?

– Válság van Tim, válság – válaszolta meg Brewe helyett Goldberg. – Ez az, amit képtelen megérteni.

– Huszonöt éve válság van, Aaron. Válság van Kanadában, Ausztráliában, talán még az átkozott modoknál is. Ennek ellenére a városunk valahogy mégis szépen prosperál, csak épp maga...

– Most jön az, hogy fukar zsidó vagyok, aki úgy ül a város pénzén, mint a sajátján.

– Soha nem mondtam ilyesmit!

– De gondolta! – Goldberg most először vigyorodott el, és újfent megtörölte a homlokát.

Phil a fal mellett sorakozó székek egyikére ült le, és azon töprengett, ez a kettő hogyhogy nem unt még bele a hosszú évek óta tartó civakodásba. De aztán az jutott eszébe: talán ez visz egy kis szint a két besavanyodott, saját kis világában élő férfi életébe.

Mióta nyugdíjba vonult, hivatalosan nem volt tagja a városi tanácsnak, de soha nem küldték el, ha megjelent egy ülésen, és előfordult, hogy a véleményét is kikérték. A testületnek egyébként jóval több tagja volt, ám a finomító és a gyár képviselői csak akkor szoktak eljönni, ha valami nagyon fontos megbeszélnivalójuk akadt. Az ülésekről készített feljegyzéseket mindig továbbították nekik, és akkor fűzhetek megjegyzést hozzá, amikor akartak.

Johnny Nightstorm felállt, és odament Philhez. Testes, őszülő hajú dakota indián volt, bőrét pergamenszerűre cserzették a forró nyári napok és a télen a Sziklás-hegységből lezúduló, metsző szelek. Állandóan sötét Stetson-kalapot hordott, nyakában generációkon át öröklődött amulettek lógtak.

– Mi szél hozott, Phil? – nyújtott kezet, aztán lezútyant a Rogers melletti székre. A könnyű fémalkalmazhatóság megnyikordult a súlya alatt.

– Hallottam, hogy Billék valami furcsát találtak odakint. Ezért is hívta össze a tanácsot, és kért meg, hogy jöjjenek én is. Mást nem mondott.

Az indián bólintott

– Az egyik madár látott valamit Bismarck közelében. Most elemzik ki az adatokat.

– Szerinted?

– Fogalmam sincs. Ha ideér, többet tudunk majd.

Phil az asztal körül árválkodó, üres székek felé bökött a fejével.

– Nem kellett volna szólni a többieknek?

– Brewe nem tartotta szükségesnek. Holnap itt a váltás, szerintem azt akarja, ez már legyen Riley gondja.

– Addig ő nyugodtan alszik.

– A szellemek és a politikusok útjai kifürkészhetetlenek.

Phil az asztalfőn ülő férfit figyelte. Robert Brewe amolyan polgármesterféle volt a városban, ha éppen nem a helyi kórház és InMed intézet virológiai kutatásait felügyelte. Társával, Edmund Rileyval megosztva, csak épp soha nem egyszerre.

Mindketten részt vettek a Tomboló Évek után elindított hibernációs programban, de a helyzetük mindenki másénál különlegesebb volt. Brewe és Riley a már rég halott Ashfordnál dolgozott az egykori Sugárhajtómű Laboratóriumban, a

járvány elszabadulása idején. A szóbeszéd szerint Ashford besugárzással próbálta meg megfékezni a kórt, de sikertelenül. Ő meghalt, viszont munkatársai is kaptak egy dózist. Nem lehetett őket hosszú időre hibernálni, hogy folytatni tudják a kutatásokat, de a kezelésükre is szükség volt. Így egy évig mindig Riley feküdt a hűtőkamrába, és kapta meg mélyalvás alatt a gyógyszeradagját, egy évig pedig Brewe. Állítólag olyankor is mindössze pár szót váltottak, amíg helyet cseréltek. A rossznyelvek szerint igazából soha nem is kedvelték egymást.

Phil meg is értette. Brewe joviális, halk szavú, kissé határozatlan ember volt, Riley nagydarab, nagyhangú, néha erőszakos. Phil nem örült, hogy épp most került rá a sor, noha soha nem vitatta a tudós képességeit.

A folyosóról sietős léptek zaja szűrődött be, majd félrecsúszott a fotocellás üvegajtó, és beviharzott a terembe Fortenberry, nyomában a seriffel. Az őrnagy arca elcsigázott volt, mindig makulátlan egyenruhája gyűrött, zubbonya gombjai szabálytalanul begombolva. Egyenesen az asztalhoz lépett, a derékszíján lévő tartóból elővette majdnem táblagépnyi katonai telefonját, keresgélt rajta egy sort, majd a készüléket az asztallaphoz érintve, ujjával áttolt rá néhány képet.

– Azt hiszem, ezt mindannyiuknak látni kell! – mondta végül, és hátralépett.

Phil is felállt, de közben vejére sandított. Roger arcán semmiféle érzelem nem tükröződött, karját a mellkasa előtt összefonva ácsorgott a milícia parancsnoka mellett. Középtermetű, kellemes arcú fekete férfi volt, intelligens, magas homlokkal. Fiatalabb korában a kanadai szárazföldi erőknél is szolgált, majd Vancouverben tanult kriminalisztikát, és ott ismerte meg az orvosi egyetemre járó Samanthát. Határozott, egyenes ember volt, Phil szinte az első pillanattól fogva rokonszenvesnek találta. Amikor a várandós Sa-

manthával ideköltöztek a városba, és Roger eldöntötte, hogy indul a seriff pozíciójáért, apósa minden befolyását latba vetette, hogy támogatókat szerezzen neki. Azóta beigazolódott, hogy a város milyen jól járt a választással.

– Mi ez? – kérdezte Womack.

Fortenberry két ujjával megérintette az egyik kép két átellenes sarkát, és egy mozdulattal széthúzva kinagyította. Így már mindannyian láthatták, hogy az egy romos várost ábrázol felülnézetből.

– A fedélzeti kamerák rögzítették. Tegnap, a szokásos heti ellenőrző átrepüléskor kapta le az automata, amely folyamatosan készíti ilyenkor a képeket. A pilóta nem vette észre, de a felvételek átnézésekor az elemzőknek azonnal szemet szúrt. Hogy biztosak legyünk benne, tényleg az-e, amire gondoltunk, ma újra kiküldtem a madarat, hogy ereszkedjen olyan mélyre, amennyire csak biztonságos, és fotózza le több oldalról. Tudom, hogy nem a legjobb felvétel, de azért látszik a lényeg. A rétegszkennerek is bizonyították, hogy nem tévedünk.

– Nem látok semmi különöset – mondta Womack. – Bismarck kormányzati negyede felülnézetből, és a park. Hacsak nem... – Elhallgatott egy pillanatra, és kikerekedett a szeme. – Nem mondja, hogy égnek a lámpák!

– Na ne már! – horkant fel Goldberg is. – A modokra nem jellemző, hogy használnák az áramot. A vírus okozta mutáció lelassította az agyműködést és a motorikus reflexeket... Meg amúgy is honnan? Az erőművek tönkrementek.

– Ez is egyike a megválaszolandó kérdéseknek, de most nem ez a lényeg. Hanem ez.

Az őrnagy ujjával az egyik pontra bökött, majd közelebb húzott egy másik képet és azt is felnagyította.

– Egy jármű – mondta Nightstorm. – És?

– Nézzék meg jobban.

– Minek? Évtizedek óta rohadnak a kocsik arrafelé az utcákon. Van, amelyiket a modok használják lakásnak.

Phil úgy érezte, itt az ideje, hogy közbeszóljon.

– Azt hiszem, Johnny, az őrnagy arra szeretne rámutatni, hogy a jármű nem tűnik ócskának, szóval nem a város elvesztése óta rohad ott. Valaki odavitte a helyszínre, ahol sikerült lefotózni.

– Hogyan? – nézett rá csodálkozva Goldberg.

– Megengedi, őrnagy? – Phil a képre mutatott. Fortenberry bólintott, láthatóan szívesen vette a segítséget. Mindig nehezen találta meg a hangot a civilekkel. – Szóval – Phil állított valamit a képen –, ha jól látom, ez egy önjáró alvázra szerelt háromfázisú rakétarendszer. Legalább tizenöt éve nem használunk már ilyet. Talán valaki megtalálhatta egy régi raktárban, és ideszállította. Ön is így gondolja, őrnagy?

– Pontosan, alezredes úr

– És vajon működik is? – Ezt már Nightstorm kérdezte.

– Ezt onnan fentről nem tudtuk megállapítani. A műszerek nem mutattak motorhőt vagy elektromos aktivitást. De, és ezt a képen is jól láthatják, a nyomai alapján a saját lábán jött ide.

– Ez örültség – dőlt hátra Womack, de láthatóan elsápadt. – Biztos, hogy ez az, aminek mondják? Nem lehet, hogy...

– Nem! – válaszolta szinte egyszerre Phil és a parancsnok.

– Huh! – A mérnök hosszasan kifújta a levegőt. – Ki lehet az az eszement, aki több ezer mod közé bevisz egy ilyen gépet? Két perc alatt cafatokra tépnék. Meg egyáltalán: miért?

– Valaki, aki áramot is csinált nekik. – Roger most először szólalt meg.

– Ugye ezzel nem azt akarják mondani, hogy a modok, mindazok ellenére, amit tudunk róluk, talán képesek lehetnek arra, hogy...

– Nem, Tim – vágott közbe Brewe. Szinte el is felejtették, hogy itt van, most azonban minden tekintet feléje fordult. – Senki sem akarja ezt állítani. Ellenben, ha jól értelmezem az elhangzottakat, nem ártana rendszeren kivizsgálni a dolgot.

– Nem kellene inkább értesítenünk Anchorage-t, dr. Brewe? – kérdezte Womack. – Ez olyan dolog, amit nekik is...

A virológus nem rá, hanem Fortenberryre nézett:

– Egy kérdés, őrnagy. Ha, és hangsúlyozom, szigorúan elméletileg, ez az akármi működőképes lenne, és valami okból egyszer csak kilőne erre egy ilyen rakétát, a védelmi rendszer képes lenne elhárítani?

A parancsnok csak egy pillanatig gondolkodott.

– Természetesen. Akár többet is.

– Jó. – Brewe most minden jelenlévőn körbehordozta a tekintetét. – Akkor a várost nem fenyegeti közvetlen veszély... Fortenberry őrnagy! Holnap újra küldje ki az embereit, hogy vizsgálják meg még tüzetesebben a járművet! *Valóban* rakétaindító állás-e, vagy csak téves észlelés. Aztán *akkor* majd meghozzuk a döntést. Én pedig mindenről informálok dr. Riley-t... Azonban nyomatékosan kérném: amíg nem tudunk igazán biztosat, ne beszéljük erről senkinek. Dr. Riley-t pedig megkérem, hogy holnapra is hívjon össze egy értekezletet.

Te pedig mész aludni, és ezzel megúszod az egészet – gondolta Phil, és miközben Fortenberry eltüntette a képeket az asztalról, megfordult, aztán szép lassan kiment a teremből.

Roger a hivatal bejáratánál érte utol apósát.

– Hazafelé mész? Elvigyelek? – kérdezte.

A fekete-fehérre festett rendőrautó közvetlenül a rövid lépcsősor aljában állt, Nightstorm négykerék-meghajtású kisteherutója és Goldberg szedánja mellett. Mindketten beszálltak, de Roger nem indított azonnal.

– Mi a véleményed? – kérdezte végül.

– Brewe beszari, mint mindig. Tudja jól, hogy értesítenie kellene Anchorage-t, de fél a lecseszéstől. Mert mi van, ha tévedünk? Ha valóban csak indítóállásnak *tűnik*? Ha nem más, mint egy ócska, szétvert jármű, ami a véletlenül és csakis ebből a szögéből néz ki annak, ami. Bár én erősen kétkellem... Szóval éppen jól jön neki a holnapi váltás... Fortenberry pedig nagyon jó katona, de rossz politikus. Mindig betartja a parancssort.

– Nem erre gondoltam.

– Tudom, mire gondoltál. Fogalmam sincs. Fogalmam sincs, hogy kerülhetett oda az az indítóállás. De nem is csak ez az, ami igazán zavar.

– Hanem?

– Amit Tim is észrevett.

– Az áram?

– Pontosan. Hogy a csudába tudták visszakapcsolni az áramot? A vezetékek kibírják ennyi ideig, de nincs működő erőmű a közelben. Hacsak nem... – Elhallgatott. Az ötlet annyira képtelennek tűnt, hogy bele sem mert gondolni, de Roger azonnal megértette.

– Hacsak nem üzemelték be a Sakakawea duzzasztóművet a város fölött.

– Szerinted a modok képesek lennének erre? Azok ellenére, amit tudunk róluk?

– Biztos vagy benne, hogy nem?

– Tudod, ezek után már semmiben sem vagyok biztos.

Roger indított, majd kitolatott a parkolóból. Phil kifelé bámult az ablakon, és csak egyvalamire tudott gondolni: az Ébresztés tényleg elkezdődött.